

31. avgusta 1953
smo pričeli graditi
šolo v Velenju

Po dolgotrajnih diskusijah, ali je potrebno graditi pri nas šolo ali ni, pripravih, borbi okoli projektov, odkupa zemljišče in še drugih zapletljivih smo le dočkali dan, ko so se besede pričele uresničevati.

V ponedeljek, dne 31. avgusta popoldne se je zbralo okrog 200 Velenjčanov na travnikih pri Novem Velenju in prisostvovalo polaganju temeljnega kamna za novo šolo. Rudarska godba je odigrala himno, nakar je predsednik krajevnega odbora SZDL tov. Furlan pričel s svečanostjo. Pozdravil je predstavnike organizacij, občine, starše in mladino. V svojem govoru je pohvalil vse tiste, ki so vztrajali in uspeli, da se je gradnja prepotrebne šole pričela. Posebno tov. Zganka, ki je s svojo ljubeznijo do otrok in vztrajnostjo ter doslednostjo ogromno pomagal občini in organizacijam, da se je to vprašanje obravnavalo in smatralo kot eno najbolj perečih zadev v naši občini. Na koncu je pozval vse prebivalstvo Velenja, da sodelujejo z vsemi sredstvi, da bo šola čimprej stala.

Za tem je tov. Kmecl, direktor gimnazije govoril o pomanjkljivosti in neustreznosti šolskih prostorih, o pripravljenosti vseh zaveznih Velenjčanov, da bodo zgradili otrokom moderno šolo.

Pionir Kumer Fonzi in pionirka Zunterjeva sta prisotne s svojim izvajanjem ganih do solz.

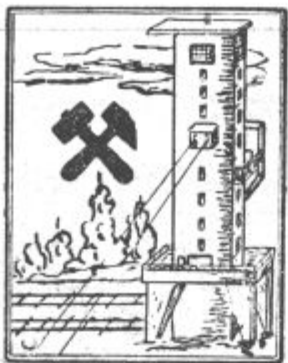
Mali cicibančki so zapeli pesmico, s katero se je bodril Kekec — Dobra volja je najboljša — in katera je značilna za nas, ker je »dobra volja« zmagala.

Nato je predsednik občine tov. Hudobrennik zasadil prvo lopato in položil temeljni kamen z datumom pričetka gradnje. V temeljni kamen bo vžidana kasetna s poslanico, ki opisuje potrebo gradnje in da se je gradnja izvajala s prispevki podjetij, organizacij, oblasti in posameznikov.

Buldožer je simbolično zarezal prve brazde, kamioni z materialom so zabrnili, vozniki z obloženimi vozmi so podvžali konje in pridne roke so zababile za delo.

Navdušenje in delovni elan se stopnjuje od dne do dne. Delovni ljudje ob svojem prostem času prihajajo na gradbišče in delajo s podvojeno naglico, ker vedo, da je zadnji čas, če hočemo vsaj štiri razrede spraviti pod streho do zime.

Velenjčani so že mnogokrat dokazali kaj zmorejo in tudi to pot, ko gre za dobro njihovih otrok, bodo pokazali svojo zavest.

Velenjski

IZDAJA SINDIKAT
RUDNIKAVELENJE

VELENJE, 15. SEPTEMBRA 1953

LETO I. — STEV. 9 — CENA 10 DIN

RUDAR

UREJA UREDNIŠKI ODBOR. ODGOVORNI UREDNIK ZDENKO FURLAN — UREDNIŠTVO: RUDNIK
VELENJE. CEKOVNI RAC. STEV. 632-T-4 PRI N. B. SOSTANJ. TISK ČLUSKE TISKARNE V CELJU

Videli smo in slišali Tita

Nepozaben bo ostal dan vsem, ki so se udeležili proslave priključitve Primorske k ostalim pokrajinam Slovenije. Dolinica Okroglica, nedaleč od križične meje pri Gorici, od katere jo loči samo z gozdom poraščen hribček, še nikdar ni videla toliko ljudi kot 6. septembra. Vsak četrti prebivalec Slovenije je odšel na Primorsko. Okrog 400.000 ljudi je z radostjo in pričakovanjem pozdravilo našega Maršala. Ko je Tito sprejel raporte slavnih primorskih brigad je stopil na tribuno in radosten pozdravil ponosno Primorsko in s tem tudi vso ostalo slovensko ljudstvo.

Govor, v katerem se je dotaknil italijanske sovražne politike, ste si gotovo prečitali v dnevnem časopisu. Tisti pa, ki ste ga slišali tam v Okroglici, se ga prav dobro spominjate. Tisto je jasno povedal onim tam preko, pa najsi so v Rimu, Milanu, Trstu ali kje drugje v Italiji, kakšno je naše stališče do njihovega izzivanja, do Trsta, do cone A in njihove agresivne politike. Kdor je videl vzradoščene Primorce, vse mamiče in none v črni rutah, hrupavih rok in od skrbi izbrzdanih obrazov je moral še bolj vzljubiti te ljudi kot jih je morda do sedaj ljubil. Solze radosti, vzkliki navdušenja, ploskanja in klicanje Titu, srce polno ljubezni in zaupanja v našega dragega Tita in vodstvo, to je impresija tega dne. In to jasno pove, da je naše ljudstvo tako tudi drugič in ne samo na tak veliki dan. Vsakdo nosi na dnu svojega srca globoko ljubezen do domovine in vsega kar razume pod pojmom domovina. Vse žrtve, ki so padle zanjo, vse partizane, vso trpljenje poprej in v času težke in moreče okupacije, vse to nosi naš človek globoko vtisnjeno v spomin.

V Gorici smo videli mejo. Videli smo našega graničarja, ki sam čuva ta odsek, na drugi strani pa 6 ali še več Italijanov. Zlezli so na strehe hiš in

odtod so z daljnogledi spremljali vsak kamion in avtobus. Kako jim je moglo biti pri srcu, ko so zvečer čuli vesele zvoke godb in pevskih zborov?

Videli smo pa tudi Primorce in se razgovarjali z njimi. Ta dan je bil za njih največji v njihovem življenju. Spominja jih na dneve, ko jim je zasijalo pravo sonce. Tedaj, pred 10 leti je bila z deklaracijo, ki jo je potrdila kri Gorjana, Marušiča, Premrla-Vojka, Bratuša

in tisoče znanih in neznanih junakov, Slovenska Primorska iztrgana iz rok lačne in grabežljive rimske volkulje.

Nepozabni dan je prinesel s seboj še en dokaz več, kako je naš narod enoten in kako ljubi pridobljeno svobodo in da stoji kot trden zid proti vsakemu napadu. To niso besede, to je trda resnica, močno orožje proti vsem napadalcem.

Tujega nočemo — svojega ne damo!

Visoka produkcija

Letos še nismo imeli tako visoko produkcijo premoga kot je bila 4. septembra. Tokrat je jama dala 2000 ton lignita. To je letošnji rekord — rezultat požrtvovalnega dela naših rudarjev, tehnikov in inženirjev.

Potreba po premogu je velika in tega se zavedajo naši ljudje. Zato se zadnje čase produkcija dviga dan za dnem. Ne bomo presenečeni, če se bo ta številka še naprej dvigala.

Ročno nakladanje premoga v jami

Razgovor s poslovojem trgovine „Tabor“

Član našega uredništva je obiskal poslovoje nove trgovine »Tabor« v Novem Velenju tovariša Rojnika in mu postavil nekaj vprašanj.

Pogovor je potekal nekako takole:

Vprašanje: Kako je Vaše podjetje prišlo do tega, da se je odločilo odpreti trgovino v Velenju?

Rudnik je zainteresiral več trgovskih podjetij, da bi eno izmed teh odprlo trgovino v Novem Velenju. S tem bi se omogočilo tem prebivalcem, da bi potrebo blago lahko kupovali blizu svojih domov in bili pošteženi kulturno, v socialističnem duhu in po solidnih cenah. Ker se nobeno podjetje ni moglo odločiti, se je naše podjetje iz Grosuplja prijaviло. Preuredilo je nekaj spodnjih prostorov v Samskem domu v primeren trgovski lokal. Oprema je solidna in sodobna. Že takoj v začetku smo videli, da bo trgovina v tem naselju uspevala kar vemo, da ima velenjski premoženje bazen veliko bodočnost. Že sedaj čutimo, da je ta lokal premajhen.

Vprašanje: Na kakšen način mislite zadovoljiti potrošnike?

Potrošnikom nudimo že sedaj bogato izbiro blaga, trudimo se, da jih zadovoljimo s solidno in pošteno postrežbo. Posebno pa pazimo, da bodo naše cene nizke, to se pravi konkurenčne. Zeljam naših strank vedno skušamo ugoditi. Naše prodajno osebje si sproti beleži vsako željo kupcev in jo tudi v nekaj dneh izpolni.

Vprašanje: Ali boste vpeljali v trgovino kakšne novosti?

Že ta mesec bomo odprli poslovalnico za prodajo krompirja, zelenjave in sadja. Cene bodo zelo nizke.

Odzivajoč se želji naših strank bomo nabavljali tudi pohištvo. Nič več ne bo treba ljudem kupovati pohištva v oddaljenih krajih. Prišli bodo v trgovino in kupili pohištvo. Pohištvo bomo prodajali tudi na obroke. Prodajamo že tudi tekstil, obutev in železnino na potrošniški kredit.

Posebno pazimo na dobro kvaliteto. Cene znižujemo sproti, ker pri nas je to stalna dolžnost ne pa samo kampanjska stvar.

Vprašanje: Ali ste prepričani, da so potrošniki zadovoljni z Vami?

Prepričan sem, da je več kot 80% naših kupcev zadovoljnih z našim delom. To povzema iz njihovega medsebojnega razgovora v trgovini. Posebno pa se potrjuje to dejstvo, da odjemalci pripeljejo svoje znanke in jim priporočajo našo trgovino. Tudi mnogo ljudi iz okolice, to se pravi kmetov, že zahaja v našo trgovino.

Najbolj pa je razveseljav obilen obisk naše trgovine, kar dokazuje, da pravilno delamo.

Vprašanje: Kaj po Vašem mnenju rudar največ kupuje?

Vsekakor prehranbene artikle. Zelo mnogo se kupuje koruznih mlevskih izdelkov, ki se jih doslej v Velenju ni moglo redno dobiti. Naši potrošniki radi kupujejo pri nas dobra sortna vina in trdijo, da so cenejša kot v gostilnah. Tudi žganje se precej kupuje.

Za tekstil je veliko povpraševanje. Rudarji zahtevajo blago srednje kva-

litete, dočim zahtevajo tkanine za zimске ženske plašče prvovrstne kvalitete.

Naša trgovina stremi za tem, da bo nudila odjemalcem dobro in solidno blago, katero bo pa poleg tega tudi zelo trpežno. Potrošniku je vedno bolj simpatična tista trgovina, ki pošteno misli in ki mu pomaga štediti, ne pa ga s praznim govorjenjem prepričevati za nekaj, kar sploh ni res.

Vprašanje: Kakšne vtise pa je dobil Vaš kolektiv v tej kratki dobi v Velenju?

Zelo dobre. Ljudje v Velenju so kulturni in je velik užitek srečati jim v trgovini, ker imajo pravičen odnos do našega osebja. Naš trgovski kader je še mlad. Ker še ne poznamo vseh ljudi, še nismo uspeli vnesti v trgovino več domačnosti. Toda tudi to bo prišlo sčasoma, samo od sebe.

Prepričan sem, da Velenjčani stremijo za zboljšanjem kulturne postrežbe in trgovanja. V Velenju bo nujno potrebno razmišljati o zidanju trgovskega doma, kjer bi bile koncentrirane vse vrste trgovskih lokalov in uslužnostni obrtniki. In to kmalu. Odlasati se ne bo smelo več.

Izdatki za prehrano so se znižali

Z znižanjem cen osnovnih prehranbenih artiklov so se znižali izdatki za iste. Posebno se to pozna večjim družinam. Kot primerjavo smo vzeli stroške šestčlanske družine. Poprej, dokler so bile cene višje je tolikšna družina porabila mesečno za prehrano približno 16.600 dinarjev. Če vzamemo isto količino porabljenih hrane, toda sedanje cene ugotovimo, da je vrednost te hrane sedaj 12.700 dinarjev. Torej za 4100 dinarjev ceneje. Količina hrane, ki smo jo vzeli kot osnovo za izračun je obilna in je verjetno družina ne porabi toliko. Lahko računamo, da je prihranek tedaj še večji.

Poskušajte si doma sami izračunati enomesečno porabo za hrano pa boste videli, da si mnogo prištedite vsak mesec, odkar so cene nižje.

Razprava na širšem sindikalnem sestanku

Sindikarno delo naj koraka vzporedno z razvojem našega političnega in gospodarskega razvoja. Konferenca vseh sindikalnih aktivistov občine Velenje pod okriljem OSS Šoštanj je pokazala, kako so takšni sestanki koristni, ker z njih pomočjo bodo člani kolektiva lažje dojemali spremembe in izvrševali naloge v smislu delavskega samoupravljanja.

Razvijanje socializma in socialističnih družbenih odnosov je v prvi vrsti delo delavskega razreda in sindikalne organizacije. Posebno pozornost naj posvetijo sindikati, kako napreduje in se razvijajo organi delavskega samoupravljanja. Sindikalne organizacije ne smejo dopustiti, da se gotove slabosti v gospodarstvu izrabljajo v škodo socialistične skupnosti. Sodelovati morajo pri izpolnjevanju naše gospodarske strukture in neizprosno nastopati proti vsem, kar bi v našem gospodarstvu zaradi sebičnih in lokalnih koristi lahko škodilo skupnosti.

Ker je delavsko samoupravljanje edino sposobno ustvariti socialistično-družbene odnose je sindikalna organizacija poklicana, da razvija v delavskem razredu duh naprednosti v političnem in gospodarskem oziru ter da nastopa proti pojavom podcenjevanja in zapostavljanja teh organov ali da se ti organi delavskega samoupravljanja spremene v privesek pisarn. Sindikati morajo biti opora organu delavskega samoupravljanja in se boriti proti birokratskemu vmešavanju nekih organov v njih poslovanju. Važna je pravilna kadrovska politika in pravičen odnos do raznih lokalističnih in gospodarsko škodljivih teženj. Vzporedno s tem razvojem se pa morajo razvijati

tudi ostali demokratični organi in ustanove. Tudi te lahko dokažejo visoko zavest delavcev.

Tudi v tujini se zanimajo napredne organizacije za naše delavske organizacije in si žele čim več stika z njimi. V tem se pač vidi odraz naše pravilne zunanje politike, ki stoji na prvem mestu za mir in blagostanje vseh narodov na podlagi gospodarske in politične enakopravnosti.

Po diskusiji gornjega referata, po pismu republiškega sveta Slovenije so bili prisotni seznanjeni še z načinom volitev v skupščino in zbere proizvajalcev.

Tako bodo letos zastopniki v zbere proizvajalcev voljeni po višini bruto produkta posameznih podjetij odnosno panog. Po številu si bodo enaki s številom poslancev v skupščini in bodo predstavljali toliko glasov, kolikor imajo za seboj volivcev. Tov. Somrak, predsednik OSS Šoštanj je ob koncu še posebej apeliral, da se poživi delo v podružnicah občine, t. j. v podjetjih MLO Velenje, trgovini in gostinstvu, ker je bil OSS vse premalo obveščen o njih delu in tudi sestankov nimajo, kot je treba.

Prva rejska razstava malih živali v okraju Šoštanj

Društvo rejcev malih živali »Mali gospodar« za okraj Šoštanj priredi od 19. IX. do vključno 27. IX. rejsko razstavo čistopasemskih malih živali v Velenju na vrtu Rudarskega doma (v kegljišču). Razstava bo propagandnega značaja s ciljem in namenom, da pokaže obiskovalcem rejo živali in njihove koristi. Razstavljene bodo živali samo čistih pasem kunccev, kokoši, golobov, rac in tja do naših ljubkih pevkov kanarčkov. Prikazane bodo različne koristi reje, kot na primer: pravilno krmljenje, selekcija živali, pravilno sušenje kože, obdelane kuncje kože v krzno in usnje ter krzneni izdelki.

Razstava bo odprta sedem dni od 9 zjutraj do 8 zvečer. Ker je to prva razstava te panoge v Saleški dolini upamo, da ne bo človeka, ki bi si jo ne ogledal. Posebno priporočamo obisk razstave šolski mladini, da dobi pri ogledu živalic še več ljubezni do njih,

ker kdor ljubi živali, ne more biti hudoben človek.

Društvo rejcev malih živali je še mlado in bo prireditvi razstave obhajalo enoletni obstoj. Vendar boste pri obisku razstave zadovoljni in upamo, da se bo iz obiskovalcev izluščil še marsikateri dober rejec. Videli boste, da je društvo pri enoletnem obstoju doseglo že lepe uspehe, posebno kar se tiče kuncjereje. Razstavljanih bo 14 pasem čistopasemskih kunccev.

Društvo bo na razstavi najlepše živali, ki bodo odgovarjale standardu dotične pasme, tudi nagradilo in s tem dalo rejcem še več elana za uspešno rejo. Na razstavi bodo živali, ki bodo napredaj in si jih bo lahko obiskovalec odkupil.

Ne zamudite prilike ter obiščite razstavo, ki Vam bo nudila prijetno razvedrilo ter Vam dala še več veselja do reje teh ljubkih živalic.

S prostovoljnim delom pri
graditvi šole boste pokazali
svojo ljubezen do otrok

Vtisi iz potovanja po Avstriji

Društvo rudarsko-metalurških inženirjev in tehnikov LRS je pred nekaj meseci povabilo Zvezo avstrijskih inženirjev na ogled slovenskih rudnikov in izmenjavo izkušenj v rudarstvu med obema državama. Avstrijski inženirji so se povabili odzvali in prišli v našo državo v začetku meseca julija.

Občudovali so naš hitri razvoj rudarstva in rudarske tehnike. Poleg tega pa so dali tudi nekaj nasvetov k izboljšanju rudarjenja.

Ker so bili z obiskom v Sloveniji zelo zadovoljni so želeli, da ta obisk vrnejo slovenski inženirji in tehniki z ogledom rudnikov v njihovi državi, kar se je tudi izvršilo.

Društvo rudarsko-metalurških inženirjev in tehnikov Slovenije je pozvalo iz vseh rudnikov svojega področja po par inženirjev ali tehnikov, da si ogledajo avstrijske rudnike in s tem skupaj izpolnijo svoje znanje. Tako je ta skupina s 21 člani krenila na pot 17. septembra in si ogledala rudnike na Koroškem in Gornjem Štajerskem. Na prvi avstrijski postaji nas je čakal

Pozdrav vojaku

Tovariš Kvartič Ivan iz Škal, ki se nahaja kot vojak JLA v Beogradu, je poslal uredništvu in vsem bralcem »Velenjskega rudarja« pozdrave. Uredništvo se mu je zahvalilo in ga pozdravilo s prisrčno željo, da bi sodeloval v našem listu. Poslal nam je nekaj člankov, ki jih bomo priobčili.

Sklenili smo uvesti v časopisu posebno rubriko, v kateri bi bili uvrščeni pozdravi svojcev našim borcem — Velenčanom oziroma pozdravi borcev svojim doma. Zato nam oboji pošiljajte pozdrave, ki jih bomo priobčili vsak mesec. Obenem predlagamo, da bi svojci naročili naš časopis fantom, ki so pri vojaki. Mi bomo časopis pošiljali direktno njim v mesto službovanja.

Uredništvo

avtobus, s katerim smo se vozili po vseh rudnikih, tako smo imeli prevoz precej udoben. Program potovanja smo morali striktno izvajati, zato je bilo potovanje precej težavno zaradi pomanjkanja časa.

V rudnikih nismo videli kakih posebnosti, ker je pač rudnik in so večina enaki. Razlikujejo se le v tem, da imajo nekateri boljše, drugi slabše naravne pogoje dela. V glavnem so rudniki precej mehanizirani in to v zadnjem času, ko jim pomaga reševati veliko gospodarsko stisko Maršalov plan. Povsod smo opažali to pomoč, katera pa od Avstrijcev zahteva vsekakor gospodarsko odvisnost. Ob tej priliki smo se s hvaležnostjo spomnili naše svobodne in neodvisne domovine. Jasno in vedro lahko gledamo vsakomur v oči. V naši domovini gradimo veliko bodočnost z lastnimi silami in domačimi sredstvi.

Poleg vseh tehničnih naprav nas je zanimalo tudi socialno vprašanje tamkajšnjega življenja. Nekateri nezadovoljneži pri nas zaradi slabih informacij žele tako življenje kot je v kapitalističnih državah. Če pa bi se ti ljudje po bližje spoznali z njihovim življenjem, bi verjetno tudi svoje mnenje spremenili. Marsikateri misli, kako poceni je tam življenje. Če pa primerjamo cene življenjskovažnih artiklov vidimo, da so višje od naših, medtem ko so luksuzni predmeti dejansko cenejši.

Če se vprašamo zakaj to, lahko napravimo kratak zaključek, da je s tem možno luksuznejše živeti le višjim slo-

jem, ki imajo po dva do trikrat večje plače kot najtežji delavci, t. j. rudarji. Delavci pa se ne morejo nič kaj pohvaliti, saj imajo vseh odtegljajev od svoje plače okrog 30%, nekateri pa celo po 40%. Prehrana tričlanske družine rudarja — kopača znaša 30 do 40% kosmatega zaslužka. Iz prednjega je razvidno, da rudarju kopaču ostane od njegovega zaslužka le še okrog 20% za ostale potrebe.

Socialno zavarovanje pa je graje vredno. Ko delavec zboli, ne dobi prve tri dni bolovanja nikakšne hranarine. Za daljše bolovanje pa dobi le do 80% svojega zaslužka.

Pri obhodu najtežjega dela jame v Fohnsdorfu, kjer je povprečna temperatura 33 do 34° z močno zračno strujo, ki nosi s seboj ogromno količino premogovega prahu, pri nevarnosti metana in ogljikove kisline smo vprašali starega izčrpanega možička koliko je star in koliko službenih let ima. Odgovoril nam je, da je star 65 let in le tedaj bo opravičen na pokojnino. Pozanimali smo se natančneje v tem in smo dobili na več mestih iste informacije.

Glede plačnega dopusta je približno tako kakor pri nas, samo z razliko v tem, da je za nameščence velik odstotek navzgor napram delavcem. Iz tega lahko sklepamo, da obstajata dva sloja, to je delavski in nameščenski, med katerima je precejšnja razlika ravni. Tako nekako je bilo tudi pri nas pred vojno. Teh kapitalističnih metod smo se osvobodili s težko in junaško borbo in si ustvarili novo socialistično domovino, kjer smo sami gospodarji svojih podjetij. Zavedajmo se naše velike pridobitve samoupravljanja, zato krepiamo svoje socialistično gospodarstvo za čimprejšno doseglo lepšega življenja nas vseh in naših potomcev.

Mavsar

Telovadni nastop „Partizana“

Za nami je letni telovadni nastop, katerega so se udeležila društva Šoštanj, Mozirje in Rečica. Dopoldansko lahko-atletsko tekmovanje je dobro uspelo, vendar bi želeli, da bi se zmagoval-

cem kot so Kmecl, Korun, Cesar in Meh pridružili v bodoče še drugi. Na popoldanskem letnem nastopu ob jezeru pa so nastopili vsi oddelki od našašaja do članstva. Posebno so želi priznanje pionirji v zletnih prostih vajah in pionirke v partnerni telovadbi, kakor tudi ekipa gozdne šole iz Mozirja. Po nastopu je bilo okrajno prvenstvo v orientacijskem teku na okrog 4 km dolgi progi, kjer je naše društvo odneslo prvenstvo. Zmagovalcem so bile podeljene diplome. Tudi rokometna tekma med TVD Partizan Velenje in Šoštanjem se je končala z visoko zmago Velenja.

Ko počasi prihaja jesenska in zimska doba, čas ko bodo naše telovadnice oživele, vabimo vse, da pridejo k nam, da nam pomagajo povečati naše vrste, sami sebi pa krepijo zdravje ter se tako utrjujejo za izvrševanje nalog v naši stvarnosti.

Ob tej priložnosti vabimo vse aktivne ljubitelje športa in še vse ostale, kakor tudi kolektive in druge ustanove, ta se predpisane jesenskega množičnega tekmovanja polnoštevilno udeležijo. Tekmovanje je predvideno tudi a nečlane, in sicer v naslednjih disciplinah: hitrostni tek, vstrajnostni tek, tok v daljino, skok v višino in met rogle, palice, diska itd. Dalje plavanje in igra odbojke, košarke, plezanje po vrvi itd.

Predvsem je želeli, da bi nastopili začetniki, da bodo tako spoznali vrednost telovadbe in istočasno dobili veselje do nje. Prepričani smo, da bo to tekmovanje pritegnilo v naše vrste novo število pripadnikov, da bomo tako pridobili nove talente, katere bomo čez čas lahko videli ne samo doma, ampak na naših vrhunskih prireditvah.

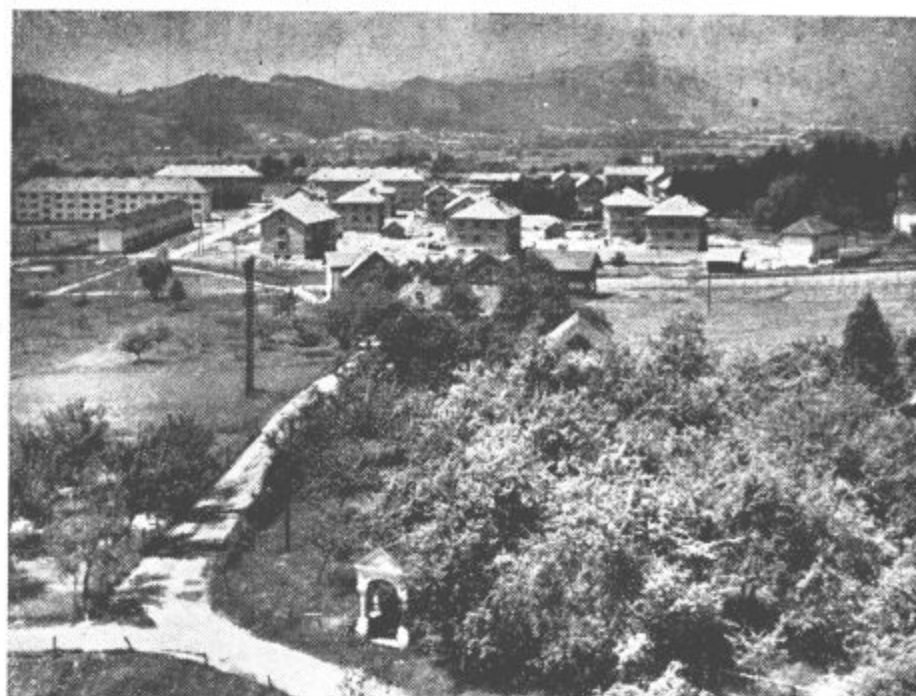
plemenito akcijo podpro po svojih močeh in ne puščajo praznih rok tistih, ki bodo potrkali na njihova vrata. Zavedajmo se, da so ti ljudje za nas žrtvovali največ, kar so imeli, saj so žrtvovali svoje moč in oči. Na ta način se jim bomo vsaj malo oddolžili za njihovo izgubo, oni pa bodo veseli v zavesti, da njihovih žrtev nismo povsem pozabili.

Invalidska organizacija prav tako apelira na vsa podjetja in obrtnike, da v prvi vrsti zaposlijo partizanske vdove in sirote in se na ta način izkažejo hvaležne padlim borcem, istočasno pa se invalidska organizacija že sedaj zahvaljuje vsem, ki bodo tudi z najmanjšim darom podprli to plemenito zamisel.

Jeseničnik Ludvik

Staci!

Pomagajte z vsemi sredstvi pri gradnji nove šole

Petstanovanjske hiše v Novem Velenju se pravkar dovršujejo. Kmalu se bo število prebivalcev povečalo. Tu nastaja celo mesto, ki bo že drugo leto imelo lepo urejene nasade, katere bodo stanovanjci pomagali urejevati

Po naši lepi domovini

V mračni deževni dan piha savinjančan proti Celju. V svojem enakomernem zibanju in škripanju jo reže hitro, kar ni njegova navada. Med mnogimi vozi nas, 21 dijakov in tri učitelje. Srca nam veselo poskakujejo po taktu zibanja in škripanja. Kaj bi le ne bili veseli? Saj gremo na tako težko pričakovani izlet! Dolgo pot imamo pred seboj? Toda veseli smo jo, saj smo vsi z uspehom dovršili vse štiri razrede nižje gimnazije, a to pomeni za nas že nekaj. Grenka kaplja v veselju pa nam je le misel, da smo zadnjikrat zbrani sošolci, ki smo dolga leta skupaj hodili v šolo in skupaj prenašali smolo in srečo v našem dijaškem življenju. Med veseljem pa se spominjamo in se zahvaljujemo vsem ustanovam, ki so nam nudile toliko denarne podpore, brez katere bi na tej poučni ekskurziji, ki nam je tako razširila obzorje našega znanja, ne videli toliko zanimivega. Njim velja naša iskrena zahvala za nikdar pozabljen pot v naš orient.

V Celju smo prestopili na drug vlak. Vreme se je zjasnilo in sonce je blagodejno osvežilo dan. Kakor dan, tako smo se razživelj tudi mi. Razgovor je bil vse živahnejši. Vrtel se je okrog dogodkov v Velenju, ki so se v zadnjih časih kaj hitro vrstili. Največ smo govorili o novootvorjenem Velenjskem jezeru. Čas nam je hitro potekal in sami nismo vedeli, kdaj smo prišli v Zagreb. Po treh urah smo se zopet znašli v vlaku. Mrak in njegova pesem sta nas kmalu uspavala. Zjutraj sem se zbudil ravno tedaj, ko smo zavozili po naši mladinski progi Samac—Sarajevo. Spoštljivo sem gledal nasipe in predore, ki so jih zgradile pridne roke naših bratov in sester. Brzeli smo čez nove mostove, v katere so vložili naši tovariši toliko truda.

Peljemo se po hriboviti Bosni. To je lepa dežela, lahko bi rekli, da je podobna Sloveniji. Sonce jo s svojimi zlatimi žarki svetlo obseva, kar jo dela še privlačnejšo.

Na sarajevski postaji obstanemo. Od daleč vidimo koničaste minarete, ki se mogočno ogledujejo po sarajevskih strehah. Od tod se odpeljemo s tramvajem med ulice, ki so za naše pojme posebnost. V Domu študentov si shranimo prtljago in gremo v mesto.

Do večera smo se vrnili. Dolgo v noč smo se pogovarjali o vtisih, ki jih je naredilo na nas to čudovito mesto.

Drugi dan nas je pozdravilo lepo jutro. Niti najmanjšega oblaka ni bilo na nebu in dan je bil kakor umit. Po zajtrku smo si ogledali mesto natančneje. Poseben vtis je naredila na nas slavna sarajevska čaršija, ki je slika pravega orienta. Džamije so tukaj na gostoposejane med nizkimi hišami, v katerih prebivajo rokodelci vseh vrst. Tam čuješ nabiranje čevljarja, tam rožljanje pločevine, tu hrustanje škarij. Nato smo si ogledali Begovo džamijo, kar spada med najzanimivejše trenutke našega izleta. Ko smo se približali džamiji, se nam je nudila prilika opazovati Mohamedanca v njegovem versem fanatizmu. Njegova molitev je bila združena z najrazličnejšimi pozami: sedel je, ležal, se klanjal do tal in klical Alaha.

Po ogledu džamije smo odšli v Narodno biblioteko. To je hiša, ki po svoji lepoti in umetniški izdelavi stoji na četrtem mestu na svetu. Zidana je v mavrskem slogu. Dan je potekel in odšli smo v prenočišče.

Naslednji dan smo si ogledali tkalnice znamenitih sarajevskih čillmov. Presenetila nas je nenavadna izurjenost žena pri tem ročnem delu. Nato smo si ogledali najzanimivejši del našega potovanja — sarajevski muzej. Ta mu-

zej je najboljši na Balkanu in spada med največje v Evropi. Nad velikansko zbirko smo bili očarani. V tem nadvse zanimivem muzeju smo videli dejansko mnogokaj, kar smo slišali v šolskih klopih. Prepričan sem, da nihče izmed nas ne bo pozabil nikdar tega muzeja.

Poudariti moram, da so Sarajevčani neverjetno gostoljubni in nadvse ljubozni. Imel sem vtis, da imajo nas Slovence zelo radi. Vse nam bi radi pokazali: »Se to si oglejte, onega ne smete pozabiti.« Toda čas je hitro potekal in morali smo se posloviti.

Takoj, ko smo se odpeljali iz Sarajeva, nas je pozdravil gol Kras. Vlak se je pihaje dvigal okrog hribov. Peljali smo se v veliki višini. Vrste predorov so ostajale za nami. Svet je tukaj izredno slikovit. Komaj se prikaže iz predora, že visi nad več deset metrov globoko grapo, v kateri ljubko žubori potok, ki oznanja, da je še na tem grobem kamenju življenje. Pot nam pripelje v dolino Neretve. Priliko imamo videti ogromno pregrado, ki bo zamenjala Neretvo. Ta bo gonila sila turbinam hidroelektrarne Jablanice. Ko nam oko plove po strmih, neprelozljivih strminah, ugibamo, kod so hodili naši partizani s tovarišem Titom in starim, bolnim pesnikom Nazorjem pri tistem znamenitem prehodu čez Neretvo v IV. ofenzivi, s katerim so popisali nesmrten list v naši zgodovini.

Po deveturni vožnji smo obstali v starodavnem Dubrovniku. Prvi pozdrav nam je nudilo morje, katerega marsikdo izmed nas še ni videl. Po mestu smo hodili obdani od večernih luči, ki so se čarobno svetile v morju. Spočiti smo šli naslednje jutro na hribeček, kjer nas je pozdravilo vzhajajoče sonce. Krasen je bil pogled na bela jadra, ki so bila napeta v jutranji sapici. Po zajtrku smo se peljali na otoček Lokrum, biser našega Jadrana. Znašli smo se v prekrasnem gozdiču tropskih rastlin. To dehtenje visokih grmov, rožmarina mi bo ostalo vedno v spominu.

V mestu smo si ogledali razne zanimivosti. Ogled akvarija nas je povabil v kraljestvo rib in njih življenje v morju. Ko smo se sprehajali po izredno širokem obzidju starodavne rimske Raguze, smo v mislih obnavljali zgodovinsko snov nekdanje republike. Da, bila je res za tedanje čase s svojim obzidjem, mogočnimi stolpi in strelnimi linami nepremagljiva. Po ogledu mesta smo izkoristili ves čas za kopanje. Kmalu smo se privadili slani morski vodi. Kako lepo so nas pozibavali sinji valovi našega Jadrana. Poželeli smo si na barke. In res. Peljali smo se na otok Lopud. Po poldrugi uri vožnje smo se izkrcali na njem ter si ga ogledali. Občudovali smo cvetoč gaj oleandrov. Seveda kopanje ni izostalo.

Po vrnitvi v Dubrovnik so nam potekale ure kot blisk in že je prišel čas odhoda. Z ladjo Dalmacija smo se vozili ob obali 25 ur do Reke. Z odprtimi očmi smo gledali mesto za mestom, otoček za otočkom. Zal ima dnevni krog tudi temno stran in tako nismo mogli videti ponoči dela naše obale. Vrtov prekrasne mesečine in svetilnikov, ki so nam mežikali v slovo, nikoli ne pozabim.

Opatija. Zadnji pogled nate, prelepi Jadran! Kdaj nam bo zopet dano, da te vidimo?

Vsem pa, ki so imeli razumevanje za potrebo razširitve našega znanja in so nas gmotno podprli, tudi na tem mestu najprisrčnejša zahvala.

Majerhold Tonko, dijak 4. razr. gimn., Velenje

Stari jašek rudnika Velenje je nekaj izgleдал tako kot prikazuje slika. Danes je na tem mestu že polno novih stavb, od katerih se ena ravno v tem času gradi. To bo nova moderna lamparna, ki bo vezala nove rudniške kopalnice in tehnično upravo, tako da bodo vsa poslopja vezana med seboj.

Bolniški listi in zdravljenje v ambulantni

Od 1. januarja letos se rudarji, predvsem pa njihovi svojci sprašujejo, zakaj v ambulantni tako strogo zahtevamo od vsakega bolnika bolniški list in da mora biti bolniški list tudi v vseh rubrikah točno izpolnjen. Pri marsikomu je nedovoljno izpolnjen bolniški list imel za posledico tudi večkratno pot od uprave do sindikata, ali celo občinskega urada. Seveda lahko taka pota izzovejo tudi negodovanja. Da bi se v bodoče izognili nepotrebnim potom, je umestno, da zavarovance in njih svojece tudi tem potom opozorimo in poučimo o važnosti in potrebi točno izpolnjenih bolniških listov.

Bolniški list nudi predvsem podatke za evidenco o odsotnosti z dela, služi za nakazovanje oskrbine in za kontrolo. Bolniški list je zavarovanceva izkaznica in mu le ta služi kot dovoljenje za prihajanje v ordinacijo. Isti bolniški listi veljajo le za eno bolezen, zato mora zavarovanec ob naslednjem ali drugem obolenju dvigniti nov bolniški list.

Enake bolniške liste uporabljajo tudi svojci zavarovancev, ki imajo pravico do zdravniške oskrbe po Zakonu o socialnem zavarovanju. To so tudi svojci, ki jih zavarovanec vzdržuje. Načeloma žena, otroci, pastorki, vnuki ali drugi sorodniki, v skladu z 14. členom Zakona o soc. zavarovanju. Na bolniškem listu je poseben prostor za potrdilo sindikalne organizacije ali pristojnega ljudskega odbora, ki mora biti izpolnjen in ki glasi, da zavarovanec res vzdržuje na bolniškem listu navedeno osebo in da ista iz lastnih dohodkov ne prejema mesečno več kot 1000 dinarjev. Po podatkih navodilih pa mora zdravnik kontrolirati ali so

bolniški listi res namenjeni zdravljenju na bolniškem listu navedene osebe in ima pravico v primeru dvoma dotično osebo legitimirati. Če se izkaže, da bolniški list ni pravilno izpolnjen, mora zdravnik zdravljenje odkloniti tako dolgo, da bolnik predloži pravičen bolniški list ali pa dokler ne dokaže svoje istovetnosti. Izjema more biti le nujen slučaj.

Pomagajmo invalidom in partizanskim sirotam

Velenje z okolico je poznano daleč naokrog, najbolj pa se je spoznalo med NOB zaradi narodne zavesti in revolucionarnosti naših rudarjev in ostalih ljudskih množic, ki so morale pretrpeti vse težave v borbi z okupatorjem in domačimi izdajalci. Iz teh krvavih borb za našo svobodo imamo veliko invalidov, partizanskih vdov in sirot, ki so danes potrebni naše pomoči. Dočim so invalidi preskrbljeni s primerno službo in denarno pomočjo, moramo priznati, da bi za partizanske vdove in sirote lahko napravili kaj več. V ta namen je bilo na sestanku Občinskega odbora zveze vojaških vojni invalidov v Velenju sklenjeno, da se v mesecu septembru t. l. priredi veselica, od katere čisti dobiček bi porazdelili med partizanske vdove in sirote. Ker invalidska organizacija nima lastnih denarnih sredstev, je odbor primoran potrkati na usmiljena srca za pomoč bodisi v denarju ali primernimi darovi za srečolov. Zato tem potom apeliramo danes na vse zavedne državljanke, da to

Elektrificirano dvostezno kegljišče v Šoštanju

Najmodernejša kegljišča v Sloveniji je zgradil in opremil »Gradis IMM« v Šoštanju, in sicer za vse vrste tekmovalnosti, t. j. državna in mednarodna. Zgradba sama je v modernem stilu in je bila postavljena v promet dne 1. junija t. l. Stranske stene kegljišča so domala povsem osteklenjene, tako da je v kegljišču vedno dovolj čistega zraka in dnevne svetlobe. Steza kegljišča je elektrificirana, kar je novost v državi. Razen tega so v kegljišču še drugi pomembni prostori, za šahiste, biljard, klubska soba ter biše.

Spričo tako zgrajenega in opremljenega kegljišča je bil s tem dan pogoj za osnovevanje kegljaških klubov. Osnovna sta se kar dva kluba, in sicer K. K. »Gradis« Šoštanj in K. K. »Svoboda« Šoštanj. Ta razmah in razvoj je imel tudi svoj odmev pri članih sekcije Velenje, ki so pričeli pridno trenirati. Toda zaradi prevelike oddaljenosti kegljišča od Velenja je večji del kegljačev K. sekcije Velenje upustilo treniranje in s tem je tudi zamrlo vso delovanje sekcije. Posamezniki pa so se vključili v K. K. »Gradis« Šoštanj ali K. K. »Svoboda« Šoštanj. Nasprotno pa sta se zavidno razvila oba K. K. v Šoštanju. K. K. »Gradis« je sestavljen iz moške in ženske ekipe, ki šteje skupno okoli 50 članov. Tak razvoj je dosegla tudi K. K. »Svoboda«. Treninki so redno ob določenih dnevih in urah ter polno obiskani.

Da so treninki bili uspešni, se vidi iz tega, ker je moštvo K. K. »Gradis« doseglo 4. mesto na tabeli 8 klubov, ob priliki okrožnega tekmovanja v Celju 14. julija. Razen tega je bilo pobranih več zmag z različnimi drugimi klubi Slovenije in Hrvatske. Vso priznanje gre celotnemu članstvu kakor tudi upravnim funkcionarjem kluba, da je bilo možno v tako kratki dobi obstoja kluba doseči take uspehe.

Smatramo za potrebno omeniti še to, da bi bila bodoča naloga vodstva klubov boriti se za udrgete discipline na kegljišču samem. Ta bi se morala odražati v tem, da bi člani prihajali točno ob določenih urah, da se ne bi kvaril

vrstni red na škodo naslednje trenirajoče ekipe. Članstvo bi se moralo odvaditi med treniranjem ali treningom uživanja tudi najmanjše količine alkohola. Visoka urna najemlnina za uporabo kegljišča (din 80.— na uro) vpliva negativno na širši razmah kegljaštva, predvsem pa na mladino sploh.

Dolžnost vse naše športne publike je, da se zanima za ta šport in daje pomoč kakor moralno tako materialno. S tem bomo dali priznanje delovnemu ljudstvu, ki je omogočilo izgradnjo tako modernega kegljišča v Saleški dolini.

Z

Ko sem prvič prejel Velenjskega rudarja

Ne najdem v svojem skromnem besednem zakladu dovolj primernih izrazov, ki bi izrazili moje zadovoljstvo, ko sem danes po enem letu prejel list, ki me je docela pritegnil domov in me kar neposredno približal med vaše.

Ze prve vrstice so mi dale povod, da se tudi jaz oglasim iz Beograda, kjer služim vojake. Vaš list je dobrodošel vsem Slovincem, posebno pa Velenjčanom in bližnjim sosedom, ki ga vsak mesec čakajo nestrpnost. Zato mislim, da se lahko razume, kakšno veselje je vladalo med nami, ko smo prvič prejeli »Velenjskega rudarja«.

Vsakodnevna pošta, ki jo prejemamo, se nanaša pač bolj na družinske razmere, zato smo iskali pošte, s katero bi bili malo bolj seznanjeni z novicami iz domačega kraja. Poleg vseh zanimivosti list prinaša like in razne članke, o otviritvi kopalnice na jezeru in druge. Pisec članka med drugim navaja vse možnosti, ki jih ima še to jezero za razvoj Velenja, da bo dobilo še bolj turističen značaj.

Posebna zahvala gre vsakomur, ki vlogo svoj trud v to delo, posebno pa direktorju Zganku, ki vem, da pri tako ogromnem delu ni štedil s svojo organizacijsko sposobnostjo, saj ga poznam še od prej kot odličnega organizatorja in vsestranskega delavca.

Vem, da ne bom pogršil, če trdim, da je zamisel izdaje tega lista vsakakor cilj in namen seznanjati rudarje in ostale, ki ta list prebirajo, z dogodki in novicami, tako črnega rudarja kot velenjskega meščana in vsakogar, ki želi vedeti več kot je vedel do sedaj.

Slovenski fantje — Velenjčani — Titovi gardisti — pošiljamo vsem meščanom Velenja prirčen pozdrav, »Rudarju« in njegovim sodelavcem pa želimo uspeha v nadaljnjem delu. Želimo, da nam »Rudar« prinaša še naprej novice iz Velenja, da ko se vrnemo nazaj v rojstni kraj, pozdravimo vsakogar, ki gradi srečnejšo bodočnost, s prelepim rudarskim pozdravom:

Srečno!

Kvartič Ivan, vojak

RUDAR

Utrujen od težkega dela, rudar počasi odhaja domov. Na delo prišla je nova izmena, nje moč in elan je spet nov.

Njih delo pod črno je zemljo, kjer kopljejo črno zlato; tu znojno je čelo in žuljava dlan, brez malo prestanka, to vsaki je dan.

Odhajajo eni, prihajajo drugi; tako se njih vrste polnijo. V črnih hodnikih že stroji, težki brnijo...

brnijo in kličejo rudarja na delo, ki pravkar prihaja veselo, da rušil bo črne plasti, nakladal vagonce, koval milijone; za srečno bodočnost teh dni.

Rudarji — kovači srečnih dni pod črno zemljo se potijo; in njih življenje je tukaj doma, kjer težke plasti nad njimi visijo, nevarnost življenju pretijo, a tega rudar se pač ne boji, saj on se zaveda, da tu mu je dom.

In ko ugasne življenje in mine trpljenje, počiva pod črno zemljo, ki jo ljubil je močno, srčno!

Vojak Kvartič Ivan

Zopet nekaj o pekih

Izgleda, da bo moral naš list uvesti stalno rubriko o velenjski pekarni. To pot bi se obregnil ponovno ob kvaliteto kruha, ki ga prodaja ta pekarna. Kruh se namreč zelo razlikuje od kruha, ki se prodaja v Šoštanju ali Celju. Tam je kruh mnogo boljše pečen, okusen in vedno svež. Takšnega si želimo jesti tudi v Velenju. Zato predlagamo šoštanjski pekarni, da odpre tudi v Velenju svojo prodajalno.

Potrošnikom kruha, ki ga kupujejo v prodajalni, ki se nahaja v poslopu gostinskega podjetja »Rudar« v Velenju, prodaja ta prodajalna zadnje čase star kruh. Mislimo, da to nikakor ni prav, da se semkaj odrija tisti kruh, ki ga v trgu ni mogoče prodati.

Vem že vnaprej, da bo polno izgovorov, češ da je kriva moka, peč in še kaj. Toda, zakaj druge pekarnice lahko dobijo boljšo moko?

Pričakujemo, da se bo tudi velenjska pekarna pričela boriti za boljšo kvaliteto svojih izdelkov. Franček

KINO VELENJE

SEPTEMBER:

Od 16. do 17. »Mildred Pierce«
Od 18. do 21. »Velika reka«
Od 22. do 24. »Viva Zapata«
Od 24. do 28. »Čarobna temnica«
30. »Zaplešiva«

OKTOBER:

1. »Zaplešiva«
Od 2. do 5. »Nevidni človek«
Od 7. do 8. »Srce«
Od 9. do 12. »Nevihita«
Od 14. do 15. »Čez noč rojena«

Domače novice

Delavsko prosvetno društvo »Svoboda« v Velenju je imelo 16. avgusta svoj občni zbor. Uspehi dela v prvem letu po ustanovitvi so zadovoljivi. Najbolj delavna je bila ljudska univerza, ki je dobila diplomu, nato glasbena šola, godba, pevski zbori in dramska sekcija. Delale so vse sekcije. Izvoljeni so bili skoraj vsi dosednji odborniki. Odbor so razširili, tako da so vsi vodje sekcij obremenjeni tudi odborniki.

Režiserji Dpd »Svobode« Velenje so se sestali 1. VIII. t. l. zaradi sestave repertoarja za nastopajočo gledališko sezono. Zvedeli smo, da bo dramska sekcija zelo plodna, ker predvideva, da bo postavila vsak mesec eno igro na oder. Za začetek bodo dali opereto »Planisko rožo«, ki jo bo režiral tov. Verdellj. Na programu so tri ljudske drame, od katerih se bo ena izvajala drugo leto v letnem gledališču. Tovaršiška Majerholdova bo režirala dve mladinski igri in bosta izvajani v zimskih mesecih. Letos bo predvajanih tudi več komedij in operet.

Mestna pekarna v Velenju je nabavila moderno parno peč. Preskrba s kruhom se bo znatno izboljšala, ker bosta pekli dve peči.

Velenjsko jezero obiskuje še vedno dosti tujcev. Vsak drug dan pripelje avtomob goste iz Dobrne, ki se jim zelo dopade sam kraj, okolica in tudi notranja ureditev restavracije.

Zaključena je rekonstrukcija ceste od Rudarskega doma do pradalne MTP. Pločnik za pešce že služi svojemu namenu — rudarjem in delavcem elektrarne.

Delo na dovršitvi stanovanjskih blokov rudnika se nadaljuje s podvojeno naglico. Lepo vreme je precej naklonjeno fasadarjem. Obrtniki se vrstijo eden za drugim, tako da delo teče kot po traku. Ze v kratkem času bo nekaj hiš vseljivih.

Občinski odbor Socialistične zveze v Velenju je imel sestanek 26. avgusta v kavarni »Central«, kjer se je obravnavalo delo vaških odborov. Za sedaj najboljša delata organizaciji v Velenju in Pesjem. Najslabše pa v Plešivcu in St. Janžu. Blizajoče volitve za ljudske poslance zahtevajo od vseh odborov pojačane politične dejavnosti.

Rudniška protiletalska zaščita bo pričela v septembru z rednimi mesečnimi vajami, ki bodo trajale do junija prihodnjega leta.

Velenjski trg dobiva novo obliko. Odlok občine o ureditvi fasad vseh poslopj zaenkrat izvršujejo samo nekateri zasebniki, podjetja in javne ustanove. Treba bo ostreje zahtevati od vseh hišnih lastnikov, da omežijo in zbelijo svoje hiše. Treba bo tudi kaznovati tiste, ki ne upoštevajo sklepov občinskega odbora.

Mladina iz področja občine se je sestala na občinski konferenci 30. avgusta in si izbrala svoje občinsko vodstvo — komite. Na konferenci je bila udeležba pičila. Toda vodstvo je pravilno analiziralo probleme in sklenilo pričeti živahno delo. Pričakuje se večja pomoč vseh organizacij in tudi starejših tovarišev.

SZDL Velenje je pričela s sestanki, na katerih se seznanjajo člani z osnutkom volilnega zakona in diskutirajo o kandidatih. Taki sestanki so bili za teren Novo Velenje 3. septembra, za Velenje-trg 8. septembra in za teren Stara vas 10. septembra. Ti sestanki so se izkazali kot dobra priprava za predvidevajoče zbere volivcev.

Rudniški komunisti so že šestič obravnavali pismo CK ZKJ, to pot 7. septembra. Razprava je bila živahna in se je dotaknila največ aktivnosti in pravilnega dela komunistov ter sovražnirove dejavnosti.

Meso se je v Velenju pocenilo za 15 dinarjev. Toda ta cena se je zdržala samo nekaj dni, potem se pa zopet zvišala. Verjetno je, da bodo cene ponovno padle v jeseni.

Tudi dobitniki pomoči za gradnjo hiše pridno delajo. Vseposod okoli Velenja se dvigajo iz tal nove lične stavbe in mnoge imajo že streho pokrito. Delavski svet kontrolira, če so vsi prejemniki pomoči že tako daleč, da se bodo mogli po novem letu vsaj delno vseliti v svoje hišice.

V petek, 4. septembra je Gospodarski svet občine skupno s predstavniški organizaciji sklenil, da ne dovoli adaptiranja sedanega otroškega vrtca (bivša Zajčeva hiša) za ambulantno, kakor je to predlagal Svet za gospodarstvo OLO. Občina bo pričela drugo leto z gradnjo prvega paviljona Zdravstvenega doma v Velenju.

V Pesju se je ustanovila strelska družina z imenom »Boris Kidrič«, ki šteje že sedaj 52 članov. Kupili so si 2 puške. Inicijator za ustanovitev je bil odbor Zveze borcev.

SZDL Pesje na svojih sestankih tudi obravnava komunalne zadeve (popravilo ceste itd.) in dograditev Doma Zveze borcev.

Zberimo take kandidate za poslance, ki bodo znali pravilno zastopati naše težnje in težnje skupnosti

pa so jo trdovratno zavračali, češ, kristjani niso takšni, to delajo oni...

Cez nekoliko dni se je Ruda srečal z Jelko. Bila je na polju. Pozdravil jo je in ogovoril:

»Jelka, govoril bi rad s Teboj.« Jezno ga je pogledala. Iz prsi se ji je izvil težak vzdih. Ruda je nadaljeval: »Ne, Jelka, ni res, sama sebi lažeš, ljubiš me. Mar ti ni teško, ko tajiš najino ljubezen? Se še spominjaš prejšnje noči in kaj si mi obljubila? Da, vem s prezirom me gledaš, toda Jelka, razumi me! Kako naj lažem, kako naj varam sebe, kako naj molčim in verujem v slepoto? Pomisli! Pomisli, Jelka? Mar ni to muka, mar ni zadosti veliko trpljenje? Niti delati ne morem in še ti me mučiš.

Ah, Jelka, mar te ne ljubim dovolj? Reci, samo reci!

»Dosti Ruda, dovolj!« Na lico so se ji prikazale solze in ihtela je. Obraz je za hip obrnila stran in zajokala. Hotela je spregovoriti, toda ni mogla. Bala se je in zbežala.

Ruda je nemo gledal za njo... Tekla je in jokala. Kakor v lahnem omotičnem snu je čula Rudove besede. Vmes so udarjali težki in zamolkli udarci očetovih prošenj.

»Pusti ga! On ni za nas. Nesrečo prinaša. Jelka, pusti ga, pusti, pusti...»

»Oče, ne morem, ljubim ga, on ne laže, ne, ne laže...« Se močneje je zajokala. Tako je bilo!

In kar naenkrat, kakor bi udarilo, je iz mirne vasice, ki je živela kot ena družina, nastal požar — prepir — mržnja.

Na eni strani tisti, ki so zagrizeno verovali v laž in drgnili klečalnike, na drugi strani pa oni, ki so spoznali resnico.

To pot se je župnik opekel... Razdril je le dvoje življenj, porušil mir v vasi, toda napredni ljudje so slavili svojo zmago.

Ruda se je žrtvoval zanj. Mladen

Posekani križ

Sedel je v nizki, zakotni, zakajeni in umazani krčmi, ki je bila napolnjena z zardelimi in potnimi obrazi pijanih moških. Gost, zadušljiv dim se je valil med vlažnimi stenami krčme. Tu pa tam so se nekateri sporekli in krčmar jih je brez usmiljenja postavil pred prag.

V kotu blizu okna je sedel Ruda. Zamaknjen je strmel v steklenico in nekaj premišljeval...

Ze od nekda je bil miren in molčeč, kakor je pač navada gozdarjev. Trdovratno je molčal in se v svojem molku potapljaval v svoje misli. A to pot ga je trla vest.

Podprl si je glavo in čemerno gledal v steklenico. Oči je imel motne, obraz izmučen. Spet so se porajale sence prejšnjega večera ter ga nenehoma mučile in tlačile.

»Zakaj sem moral videti?« je vzdihnil. »In ravno jaz, ravno jaz. Kaj naj storim?« Tresel se je. Videl je sebe...

V steklenici so vstajale sence, videl je, kako se je vračal...

Po mehki zeleni poljski poti se je vračal domov. Luna je sijala in v zvoniku je bilo odbilo enajst. Stopal je mimo pšenice, ki je bila videti mnogo lepša kakor podnevi, v svetlem soncu z zlatorumeno barvo in lahno šumečim valovanjem. In trepetal je, srce mu je tolklo in prevzemalo čustvo, kakršno more doživeti le srce zaljubljenega človeka. Bil je srečen in razigran, z rokami je krilil po zraku, bil je hvaležen in z vsem svojim srcem ji je bil vdan, življenje bi žrtvoval zanj, zakaj Jelka mu je priznala, da ga ljubi. Bil je omamljen od vonjev njene lepote, čul je njen šepet in na ustnicah je še čutil lahen, trepetajoč poljub. Potopljen v sanje, se je vračal domov in ni slišal skovikanja sov ter lajanja lisjakov.

Ze se je približal razpotju, kjer naj bi zavil na glavno cesto proti domu, ko nenadoma zasliši lahne in hitre

udarce ob križu na polju. Mrzko ga je spreletelo po kosteh, nato pa je odšel proti njemu. Ko je zagledal stari križ, ki so ga že pred davnimi leti postavili pobožni kristjani, da bi jim varoval polje pred točo in drugimi nesrečami, je skoraj odrevel.

Videl je temno postavo, ki ga je podsekovala. Podzavestno se je stisnil v grm in gledal.

»Kaj, Katra?« je zašepetal presenečeno.

Bila je farovška kuharica. Na glavi je imela veliko črno ruto in težko temno krilo ji je segalo skoraj do tal. Neusmiljeno je udarjala, dokler ni posekala starega stoletnega križa.

Zravnila se je in se ozrla naokoli. S trudno roko si je obrisala čelo in zamrmrla: »Da, gospod, vam na ljubo sem to storila.« Bleda mesečina jo je obdajala, ko je zapustila križ in se kot potuhnjena zver odmaknila na glavno cesto.

Ruda je prišel domov ves utrujen in pobit.

Sklenil...

V krčmi je bilo vse tiho. Gostilničar je pretakal vino in godrnjal. Ruda se je predramil iz svojih sanj, popil vino in odšel brez pozdrava, brez nasmeha, pustil v mrk in zamišljen domov.

Drugo jutro je bilo sveže, oprano z biserno roso in svečano, nedeljsko. Zlati žarki so preplavili dolino.

Ruda je topo slonel na oknu in opazoval prebujanje čebelic v čebelnjaku.

»Prekleti tepec, da sem moral tja!«

Nato se je odpravil v cerkev. Poredkoma je hodil tja. Navadno je ostal v gozdu, kjer je delal. V vas je prihajal le pit. Včasih pa je zavil tudi v cerkev in to najpogosteje zaradi Jelke.

Ni hodil gledat starih ženic, ki brezsmiselno ponavljajo dan za dnem ene in iste molitvice. Tega se ni niti zavedal, saj je tudi sam molil in se križal, a zdelo se mu je odveč.

Bil je miren, molčeč in ravnal se je po drugih. Stal je pred glavnim oltar-

jem in ogledoval veliko svečo, ki je stala nekoliko postrani, da je vosek v debelih kapljah padal na velik rdeč cvet Georgine.

Dišeči vonj kadila mu je udarjal v nos. Visoko skozi okno je posijalo sonce in samo en zlatorumen pramen je obseval sveto podobo. Od zadaj je slišal zateglo melodijo in lahno bučanje orgel. Pred njim je klečala črna postava, sključena v pobožni molitvi. Na levi je sedela zlatolasa Jelka in pritisnila svoj mali molitvenik na prsa. Mežnar je prižgal še ostale sveče in odsevi so zatrepotali na cvetovih in zelenju okoli oltarja, bledi kakor mesečina in prepojeni z najčudovitejšimi vonji rož in kadila.

Brlenje sveč ga je peklo in bodlo v oči, črna postava žene pred njim pa ga je spominjala na prejšnji večer, ko se je vračal od Jelke. »Ali naj ji povem? Jelki, tako pobožni! Ne, ne, molčal bom.« Skozi nizka lesena vrata je stopil duhovnik. Na hrbtu sredi obredne obleke je imel velik črn križ.

V Rudu je razganjalo in razbijalo. Spominjal se je nočnega dogodka in Katre, njenih kretanj in gibanj ter zvoka njene sekire. S tem se mu je pa mešal zaupljiv šepet Jelke in čutil je še vedno njene ustne.

Pri krajšem obredu pri oltarju je bila pridiga. Ruda se je predramil iz svojih sanj in prisluslil...

»Dragi kristjani, drage duše verni!... Prav brez pretiravanja in olepševanja vam moram naznaniti žalostno vest, ki se še ni zgodila, odkar stoji ta presveti hram in odkar nam sije toplo sonce.

Dragi verniki, tak zločin, tako podlost in tako hudobijo zmorejemo samo oni, ki so zabredli in zavozili v stran. Boli me, da moram prenašati take muke, da moram gledati njihove hinavske obraze in težko mi je, da se je to zgodilo ravno v moji župniji. O, Bog nebeški! Ne dajajte svetega psom. — Da, gledate me! Ne veste!«

Križ na polju je posekan, preko poti leži. Kdo drug ga je kot oni, oni propadli. Bog jih bo sodil in vrag jih bo mučil.

Samo Vam je dano, da spoznate skrivnost božjega kraljestva!«

Farovška kuharica je pričela moliti rožni venec. Ruda se je stresel in gledal predse. Velika sveča na oltarju je ugasnila, svetel pramen sonca, ki je osvetljeval podobo svete je prekinil oblak in nekdo se je zasmel.

V Rudu je razbijalo. Celo se mu je nagrbnilo, roke je krčevito stisnil v pest in ves bled in predan odšel po sredi cerkve k vratom. Župnik je vstal na prižnici in ga gledal. Obrazi ljudi so se uprli vanj in namesto, da bi se slišalo bučanje orgel, so se slišali odločni, zamolkli in vedno hitrejši koraki Rudovi. Med vrati je stala množica ljudi.

»Pustite me!« je zašepetal. »Grem, pustite me,« toda množica se je še gosteje stisnila.

»Dajte mi prostora, dajte!« Pričel se je prerivati. Še močneje se ga stisnili. »Stran!... Prostora! Laže, laže, stran... laže!« in še tako pobožne mamiče so se ozrle in gledale z župnikom vred, le farovška kuharica je še molila.

Duhovnik se je zdrznil. »Morda ve, ali jo je videl, ker ni dovolj pazila? Moj Bog!«

»Pustite ga, pustite, bog hoče tako!«

»Laže... laže... proč!«

Župnik je prebledel...

Ruda se je preril pred cerkev. Roke je imel na čelu in se oziral. Takoj za njim so stali ljudje.

»Stran, stran moram, stran!«

Zbežal je po cesti, ne da bi se oziral — proč, daleč proč.

Proti večeru se je pijan onemogel zibal v krčmi. V roki je držal liter in ljudje so mu plačevali. Mnogo jih je bilo. Še stari vsevalci in nekatere žene so bile vmes. Pil je in govoril, vse je povedal, ne enkrat, desetkrat in še več, samo da je pil.

Pred krčmo so šepetali...

»Morda je res?«

»Seveda je. Kar trezen misli, pijan govori.« In po vasi se je razširila vest. Nekateri so jo hlastno požirali, drugi

Prijateljem našega nogometnega kluba

Sistematični treningi so v zadnjem letu usposobili naše fante za igranje težkih tekem. Na domačem igrišču kakor tudi v gostovanju na tujih igriščih so si nabrali znanja, rutine in ugleda in se končno uvrstili med tiste enajstovrste, ki se bodo borile za časten naslov prvaka prve slovenske lige.

K temu uspehu so pripomogli ne samo nogometaši sami, ampak tudi tisti številni prijatelji nogometnega športa, ki budno spremljajo naše fante v borbah za točke. Kolikokrat se zgodi, da v vročih popoldnevih omaguje organizem od prevelikega napora, ki ga zahteva igra, v vrste igralcev prihaja dvom, ali je sploh še mogoče priti do gola. V takšnih odločilnih trenutkih pa lahko veliko pomaga dobra publika, ki bodri svoje fante, kliče po imenih, opominja na nevarnost in na ta način vlije novih moči, da zaigrajo z novo silo in poletom, ki velikokrat krona borbo z uspehom. Potrebna je klubu takšna prilika, ki jo lahko smatramo kot sestavni del kluba. Tudi NK Rudar se lahko ponaša s svojimi simpatizerji, med katerimi zavzemajo dober glas ga. Bajdetova, tov. Luzar, tov. Kortnik in še toliko drugih. Ti prijatelji in njim enaki so klubu prav tako potrebni kot igrači sami. Čim težja je borba, več spodbude je treba igračem.

Da bi pri tem prijateljem nogometnega športa čim bolj pokazali težave kluba, je upravni odbor po zgledu večjih klubov v športnih centrih organiziral sestanek članstva s prijatelji kluba, da v skupnem pomenku skušajo odstraniti težave in neprijetnosti zlasti sedaj, ko stojimo pred jesensko prvenstveno sezono. Čeprav so naše nogometne tekme močno obiskane, smo na teh sestankih pogrešili stalne obiskovalce tekmovalnj, ki bi nam s svojimi predlogi in nasveti v mnogem pomagali preko marsikateri težave. Upamo, da nam v teh dneh, ko se bo naša enajstovrstica borila z močnejšimi močmi, ostala publika prav tako zvesta v pomoči, kot nam je doslej, ko nam je pomagala, da se NK Rudar v lestvici prvenstvenega tekmovanja povzpne tako visoko, da so mu dodeljene še težje in častnejše naloge. Zato bi se danes radi malo pogovorili z vami.

Na publiko in prijatelje, kakor jih ima naš klub, bi bilo lahko vsako moštvo ponosno. Ob vsakem vremenu mu stoji ob strani, ni jim žal niti časa niti denarnih žrtv, da spremlja svojega miljenca tudi na tujke tekme in s svojo prisotnostjo vlija zaupanje vase in se skupno z njim veseli doseženih uspehov. Prav je tako. Vendar v tem navdušenju naša publika zaide včasih malo predaleč. Pravi športnik želi gledati lepo igro, ki naj bi bila brez vsakih grobosti borbenosti in pozhrtvalnosti v mejah športa. Pri tem pa morajo biti gledalci predvsem pozna na pravila prav tako dobro, kakor igrači. Kako more sicer sploh zasledovati pravi potek igre. Često pride ravno od strani publike do raznih neprimernih opazk na račun sodnika ali nasprotnega igrača zaradi preslabega poznavanja pravil, dočim bi si po mnenju nekaterih domače moštvo pomagalo z vsemi štirimi, samo da spravi žogo v mrežo. Potrebno je tako imenovano »navijanje« in lepo je videti solidarnost moštva s publiko, vendar vse naj bo v mejah dostojnosti, brez divjega rjevanja in žaljivih pripomb na račun nasprotnika. Dovoljene so opazke, tudi šaljivi, vendar ne žaljivi dovptiki, kar pa naj bi bilo namenjeno le igračem, v nobenem primeru pa ne sodniku. Zavedajmo se, da je sodnik človek, ki je položil izpit pred ljudmi, ki vsekakor bolj obvladajo pravila nogometne igre, kakor jih pozna povprečen gledalec, pri vsem tem je vendarle ostal človek, ki lahko tudi pogrši. S svojim vpitjem, obsodbo in psolvkami, ki niso dostojne za športnika, pliva na sodnika, na potek igre in končno morda na rezultat svojega kluba samo negativno, sebi pa daje sliko nezgojenega divjaka, ki hoče z grožnjami vsiliti željeni rezultat. Često se opaža med publiko medsebojno izzivanje v zvezi z dobljenimi goli. Kot gostitelj se zavedajmo svoje vloge, da gostom v vsakem primeru napravimo bivanje v naši sredi čim ugodnejše, da odnesejo iz našega kraja čim lepše spomine in si želijo spet med nas. V takšno vlogo pa ne spada izzivanje in žaljivo podcenjevanje nasprotnika, ampak mirno medsebojno pomenkovanje dobrih in slabih potez obeh moštev.

Samo tak način občevanja z nasprotnikom nas bo zbližal tudi na zelenih travnikih in samo pod temi pogoji bomo lahko računali na prijateljski sprejem ob priliki našega gostovanja. Prav je, da se navdušujemo ob lepih potezah domačih igralcev in njihove parade nagradujemo z glasnim odobravanjem in ploskanjem. Mar lepe športne poteze nasprotnika ne zaslužijo našega priznanja? Zakaj tako divje obsojamo slučajno nerodnost nasprotnika, ki nehoti zadene s čevljem nasprotnika, dočim tiho odobravamo namerne grobosti in fauliranje naših miljenec. Zato nagradimo kar je lepega in obsojimo, kar je obsodbe vredno na obeh straneh. Tak odnos do nasprotnika bo dokazal našo športno zrelost in veličino našega športnega duha.

Ze z dosedanjim tekmovanjem je imel klub velike izdatke, ki jih je mogel kriti samo s pomočjo raznih organizacij, zlasti sindikalne podružnice

rudnika. Edini dohodki kluba so pri prodaji vstopnic na igrišču, kar pa niti zdaleka ne more kriti niti potnih stroškov gostujočega moštva, poleg tega pa je potrebno misliti še na nabavo opreme, kar v današnjih dneh predstavlja precejšnjo postavko v izdatkih kluba. Z vstopom v prvo slovensko ligo bodo tekme z močnejšimi klubi sicer pridobile na svoji zanimivosti, vendar so s temi tekmovanji zvezani tudi večji izdatki. Pri sedanjih tekmovanjih smo opazili, da marsikateri prijatelj nogometne enostavno odbija, da plača vstopnino. O takih ljudeh ne mislimo zgubljati mnogo besedi. Prepričani smo namreč, da danes vsak ljubitelj tega športa od svojih dohodkov lahko utrpi tistih nekaj dinarjev za poldrugo uro razvedrila, a 22 znojnih teles v žilavi in plemeniti medsebojni borbi zasluži, da jim pomagaš kriti majhen del celotnih stroškov, dočim je ves njihov trud v tvojo naslodo in zadovoljstvo za njega šport, torej brez materialne nagrade. Zato upravičeno pričakujemo, da se bodo prijatelji nogometnega športa radi oddelili svojim športnikom z minimalno vstopnino.

Človek ne more slep mimo ogromnih investicijskih del, ki se danes izvajajo v vsej Saleški dolini. Za prijatelje športa raste ob novozgrajenem kopališču moderen stadion, ki bo v čast in ponos današnji generaciji. Mnogo dela bo še treba, preden bo vse na svojem mestu, da bo naša mladina lahko zaživela v športnih borbah na tem mestu. Denarna sredstva za ta dela so skromno odmerjena. Tu računamo na vas, prijatelji športa vseh vrst, pridite dovolj je dela za vsakogar. Tudi pokažite vaše simpatije do športa in športne mladine. Z vašim prostovoljnim delom boste pripomogli do uresničenja tistih ciljev, ki

smo si jih zadali s pričetkom urejanja prostora okrog velenjskega jezera. Tu se bo v čistem zraku, v vodi in soncu utrjeval naš novi rod, zdrav in odporen, zgrajen v borbi, pripravljen, da svojo življenjsko silo, ki si jo je nabral med ljudstvom tudi žrtvuje.

Ce že govorimo o disciplini med prijatelji športa, kaj naj potem rečemo za športnike same. Kar velja za gledalce, velja še v večji meri za igralce, ki navadno ustvarjajo razpoloženje na terenu. Mar se niso žalostni incidenti, za katere čujemo in čitamo po časopisih, znašli na samih igriščih med igralci, dobili odziv izven meja športnega prostora in dobili svoj epilog na sodišču? Kakšno sliko daje en sam odgovoren igralec svojem klubu, ki čisto nosi naziv celega kolektiva. Mar ne osramoti z enim samim nepremišljenim korakom vse njegove poštene in disciplinirane igralce, mar en sam tak človek ne odvrača hvaležne publike z zelenih travnikov, ki noče gledati divjakov. Prav zato se disciplina v prvi vrsti zahteva od igralca. In če pri takšnih igrah vsi nasveti, opomini in blažje kazni ne založijo prav nič in se enake ponavljajo iz dneva v dan, potem pač ni druge poti, kot da se takega igralca za krajšo ali daljšo dobo odstrani, če tudi bi se njegova odsotnost še tako težko poznala pri rezultatih posameznega tekmovanja. Vsekakor je v vzgojnem cilju športa po lepi in častni borbi izgubiti igro, kot pa še tako visoka zmaga, ki se izrodi v surovosti in pretepu. Tudi v našem klubu so se zadnje čase opazale močne posledice nediscipline posameznih igralcev, ki jih je bilo potrebno radikalno in energično razčistiti, da bi vsaj pri ostalih igralcih ostal v zdravih telesih tudi zdrav duh naprednega, sodobnega športnika.

Zanimivosti

IZ AMERIŠKEGA LETALSTVA

Obiskal sem vojaško letališče in srečal letalskega častnika, ki je imel že prilično let na grbi, pa je bil vedno le kapetan. »Drži, gospod moj«, je dejal prostodušno, sem najstarejši kapetan vsega ameriškega zrakovplovstva. To pa je takole:

V drugi svetovni vojni, ko smo morali zaradi preklelih Japoncev skakati križem krazem z otoka na otok po Tihem oceanu, sem imel smolo, da sem ostal mnogo mesecev vedno na istem otoku. Komandant tega gnezda je vražje užival, da nas je redno opolnoči s svojimi alarmnimi vajami pometal iz postelje. Ko sem to zadovoljstvo doživel 32 noči zaporedoma, mi je stvar postala preneumna, pa sem si skoval svoj načrt in se zanj poslužil udomačenega orangutana, ki se je stalno potepal okrog kantine in prosil za hrano. Obkel sem mu oficirsko uniformo in ga z angelsko potrpežljivostjo dresiral, dokler ni pri vsakem alarmu stekel k mojem letalu, splezal vanj, zaprl streho iz flexi stekla nad svojo glavo, si nataknil očala, štartal motor in držal tace na ročaju za plin, dokler se ni oglasil signal za konec alarma.

Vse tedne je stvar šla odlično — dokler neke noči tega signala ni bilo. Ko blisk sem skočil iz postelje, nataknil hlače in čevlje ter se do konca obkel kar v divjem diru proti letališču. Ravno sem se videl, kako se je med drugimi — brez napake dvignilo tudi moje letalo z orangutanom kot pilotom. Ko je zadnji aparat izginil na nočnem nebu, sta stala le še dva človeka na celem letališču: komandant in jaz. Ošnil me je z uničujočim pogledom, dejal pa niti besede.

Vidite, dragi gospod, in zato sem najstarejši kapetan US-Air force. Ampak do hudiča, to bi mi vse skupaj bilo popolnoma vseeno — če ne bi ta prokleti orangutan medtem postal že polkovnik.

Iz Reader's Digest

JEZERO S PET NADSTROPJI

Na malem otoku Kilingin, kateri je v Baiensovem morju, nedaleč polotoka Kola, se nahaja najbolj čudno jezero na svetu. Prebivalci teh daljnih krajev ga imenujejo Magilno jezero. Ze dolgo časa uporabljajo njegovo vodo za pitje, ker je sladka. Toda nekega dne je neki Kilingin globlje zajel z vedrom vodo in je izvilkel slano vodo. Ta primer je zainteresiral znanstvenike in so začeli raziskovati Magilno jezero. Izkazalo se je, da je globoko okoli dvajset metrov in da se v njem nahaja — kakor pet nadstropij — pet raznih slojev vode in da ima vsak sloj svojo lastnost.

V najnižjem nadstropju, t. j. iznad samega dna jezera ni nobenega življenja, voda je tam toliko nasičena z žveplovodikom, da ubija vsa živa bitja. V drugem nadstropju živijo bakterije, katere uničujejo žveplovodik, kateri se dviga iz dna in tako prečiščuje vodo. V tretjem nadstropju živijo prebivalci

morja: bakalar, meduze in morske zvezde. Oni so tu kot nekakšni ujetniki; navzdol ne morejo spustiti, ker jim grozi smrt od zadušljivih plinov, a v četrtem nadstropju ne morejo živeti, ker je tam voda sladka. V četrtem nadstropju in v petem živijo rečne ribe, katere se ne morejo spustiti globlje v jezero zaradi slane vode.

Iz življenja NK Rudarja

Moštvo našega nogometnega kluba se nahaja zadnje čase — predvsem zaradi nediscipline posameznikov — v hudi krizi; ljubitelji nogometa navdaja z ozirom na prvenstveno tekmovanje, ki je pred vrati, z največjo zaskrbljenostjo.

Odbor je storil vse, da se stanje v klubu popravi in je na skupnem sestanku članov in simpatizerjev dne 31. avgusta analiziral stanje v klubu in pred javnostjo kritiziral nedisciplino, netovariški odnos in razdiralno delo nekaterih članov.

Na tem sestanku so bile izrečene na osnovi javnega glasovanja vseh navzočih odbornikov, članov in simpatizerjev tudi stroge kazni, ki naj prizadeti dokazujejo, da smo trdno odločni dokončno pomesti z netovarištvom in nedisciplino v našem športnem kolektivu. Izločili bomo vse tiste domisljave »zvezde«, ki so si zaradi svojega nogometnega znanja hotele ustvariti na račun klubskih tovarišev in ugleda kluba privilegiran položaj in ki so rušile disciplino in tovarništvo med našimi športniki. Kaznovani so bili naslednji igralci:

Ivenčnik Leopold, član I. moštva, ki je kljub stalnim opominjanjem in ukorom odbora in trenerja kluba delal vedno nove disciplinske prestopke in s tem hote rušiti tovarništvo v klubu ter zavajal k nedisciplini tudi druge, je bil kaznovan z dvoletno prepovedjo igranja.

Suha Franc, član I. moštva, je bil zaradi neupravičenih izostankov od treningov ter nediscipline kaznovan s šestmesečno zabrano igranja.

Recepti in navodila

Jabolka se dobro hranijo v suhem pesku. Deni v posodo ali zaboj pesek, nanj položi jabolka tako, da se med seboj ne dotikajo; potem zopet peska, pa jabolka itd. Ker ne pride zrak do njih, se ne suše, ne uvenejo in ostanejo sveža. Če jih pa imaš na zračnem prostoru, izhlape v njih voda, kožica se jim začne grbančiti in plod kmalu ovne. Pri tem seveda izgubi na hranilni vrednosti.

OKUSNO IN CENJENO PECIVO

Vzemi 30 dkg moke, 1 jajce, 15 dkg sladkorja, 3 dkg masti in zavijte pecilnega praška. Sladkor in ščepec soli raztopi v 4 žlicah mleka. Da se hitreje raztopi lahko mleko segreješ, toda potem moraš pustiti, da se popolnoma shladi, ker le v mrzlo maso lahko vgneš pečilni prašek. Napravi z mase testo, ga razvaljaj in namaži z marmelado ali potresi z orehi in rozinami, zvij in speci.

NENAVADEN RECEPT

Ze sedaj je treba misliti na drugo leto in na vroče dni. Zato si mamice zapomnite ta recept:

vzemi 1 prostrano trato, 1 do 2 ducata otrok, 2 do 3 psičke, 1 žličko potočka, 1 ščepec peska.

Nato otroke in psičke dobro premešaj in jih položi na trato, pesek zalij s potočkom, trato pa posuj s cvetkami. Vse skupaj pokrij z modrim nehom in peci na zmernem soncu. Ko je vse lepo rjavkasto zapečeno, splahni v hladni kopeli.

To stori večkrat na dan, če ti to dopušča in imela boš zdravo, bistro in veselo deco.

MOŽ PAZI SAM NA SVOJO OBLEKO

Vsak večer obesi suknjič na obešalnik, poravnaj rokave in gube, hlače naravnaj po zgibu. Tako ostane obleka dolgo kakor nova. Zjutraj jo pregleda, če ima kak madež in ga izpere s krompom ali z močno črno kavo. Kakršen je pač madež in vrsta blaga. Pri hlačah pazi, da rob ni razcefran, gumbi si pritrdi preden odleže. Če so čevlji preveč namazani in slabo zdrgnjeni se umaže rob pri hlačah. Posebno blatin čevlji zahtevajo nego, ker je bolje, da jih zdrgneš z mokro čunjo, kakor z ostro krtačo. Vlažne čevlje vedno nabaši z mehkim papirjem.

Blaj Anton, član I. moštva je bil zaradi nediscipline kaznovan s strogim ukorom.

Pistotnik Slavko, član I. moštva, sicer discipliniran igralec in dober tovariš, je zaveden od Ivenčnika storil težak disciplinski prekršek, za kar je bil kaznovan s strogim ukorom.

Najbolj obsojanja vredna so vsekakor dejanja Ivenčnika in Suha, ki sta bila nešteto krat opominjana, pa sta kljub temu ironizirala vse tovariške opomine odbornikov in soigralcev, češ da sta pač »nepogrešljivi zvezdi« v velenjskem športnem življenju in da si zaradi tega pač lahko dovolita, kar se jima zljubi. Posebej je treba poudariti, da sta oba tudi člana našega delovnega kolektiva in sta videla, koliko žrtvuje uprava rudnika, sindikalna podružnica in posamezniki iz našega podjetja za dvig športa v Velenju. Kljub temu pa sta razdiralno delovala v NK »Rudarju«, ki zastopa naš kolektiv pred slovensko javnostjo, v nogometu.

F.

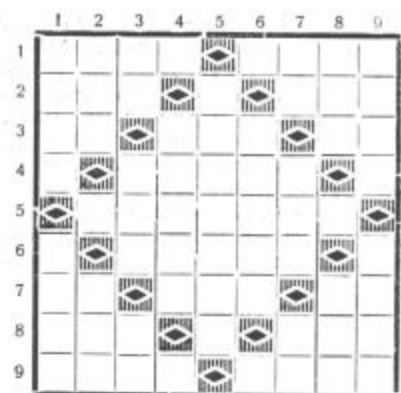
Udeležujte se masovnih sestankov in zborov volilcev

Obiščite razstavo malih živali v Velenju od 20. do 27. septembra 1953 pri Rudarskem domu

VELIKA TOMBOLA v nedeljo, 20. septembra 1953 ob 10. uri v Velenju ob jezeru

Križanka „Velenje“

Kvartič Ivan

Vodoravno: 1. gozdna žival — ne stoji; 2. žensko ime — domača žival; 3. kemični znak za radij — pes (srbski) — osebni zaimek; 4. mesto v Grčiji; 5. mesto v Sloveniji, kjer je zgrajen nov plavalni bazen; 6. moško ime; 7. osebni zaimek — uničevalec železa; 8. mizarska potrebščina — proga; 9. peti sklon ženskega imena — glas.

Napišeno: 1. igralne karte (dvojina) — divja žival; 2. število (italj.) — azijska reka; 3. predlog — sanje — os. zaimek; 4. poklic; 5. mesto na Satjerskem — 6. del časa pri boksu; 7. začetnici strokovne revije — oseb. zaimek — kaz. zaimek; 8. vsak najbolj ljubi — tišina; 9. nekdanji prebivalec Balkana — nori.

Rebus

EK EK EK EK EK
Kako se imenuje ta tovariš?

Gibanje prebivalstva

od 1. VIII. do 31. VIII. 1953

ROJSTVA — Rodile so:

Krumpačnik Anica, gospodinja, Družmirje — Srečka; Skrlap Marija, polj. delavka, Salek 39 — Antona; Verdev Marija, gospodinja, Velenje 93 — Mirana; Zavolovšek Jožefa, gospodinja, Stara vas — Janka; Lemež Amalija, gospodinja, Cirkovce 11 — Marico; Pirnak Jožefa, gospodinja, Salek 12 — Darinko; Jerič Rozalija, gospodinja, Pesje 61 — Petra; Praprotnik Manica, gospodinja, Stara vas — Borisa; Sket Antonija, gospodinja, Velenje 65 — Milana; Brvar Ana, gospodinja, Salek 53 — Ludvika; Praprotnik Angela, gospodinja, Velenje 55 — Petra; Solin Ana, gospodinja, Stara vas — Ivana; Grabner Terezija, gospodinja, Kavče 21 — Dragica; Skrlin Ivana, gospodinja, Bevče — Roziko; Avberšek Cecilija, gospodinja, Kozjak 4 — Ivana; Gomilšek Marija, gospodinja, Kavče 33 — Branka; Rednak Marija, gospodinja, Kozjak 6 — Marjano; Melanšek Viktorija, polj. delavka, Podkraj — Srečka; Brunšek Elizabeta, gospodinja, Pesje — Olgo in Jan Greta, gosp. pomočnica, Pesje — Borisa.

POROČILI SO SE:

Uranjek Franc, polj. delavec, Crnova 5 z Lesjak Jožefo, polj. delavko iz Crnove 6; Uranjek Karol, rudar, St. Bric 56 z Zupančič Matildo, gospodnjo iz Novega Velenja ter profesor Grobelnik Ivan iz Slovenj Gradca z Glavač Bibijano iz Slovenj Gradca.

UMRLI SO:

Rožič Vladimir, otrok, star 1 leto, Lipje 13; Pečovnik Ivan, cestar, star 45 let, Velenje 11; Petelinšek Matija, kmet, star 73 let, Podkraj 49; Košan Neža, prevzitarica, stara 66 let, St. Janž 31; Hojan Jera, gospodinja, stara 54 let, Laze 20; Trnek Marija, otrok, star 1 leto, Bevče 41; Tratik Florjan, prevzitar, star 85 let, Arnače št. 18; Volk Jožef, upokojenec, star 74 let, Plešivec 4; Lempl Jožef, kmet, star 73 let, Konovo 5 in Razpotnik Franc, upokojenec, star 78 let, Arnače 18.

PREKLIC

Skorjanc Jože, rudar, preključem ukradeno karto za deputatni premog za leto 1953.

Jablanšek Franc II, delavec na separaciji, preključuje izgubljeno karto za deputat št. 325.

ŠALE

Ali ste zadovoljni z mišnico, katero smo vam včeraj prodali?

»Sem, našel sem zraven nje dve mrtvi miši, kateri je zadela kap, ko sta videli, kaj vse se prodaja za lovljenje miši.«

»Mirno spi, sinko moj« — reče bog Adamu, ko mu je izvilcel rebro, da bi iz njega napravil ženo, to je zadnjikrat, da mirno spiš...

Ona: »Ali je obstojal na svetu vsaj en človek, ki je ljubil samo eno ženo?«

On: »Da, dušica. Za enega vem sigurno!«

Ona: »Ah, ti na sebe misliš?«

On: »Ne, mislil sem na Adama.«

Moj sin je neverjetno napreden, se hvali neka mati. Komaj je dovršil enolet, pa že sam hodi.

Moj pa neverjetno pameten, se hvali druga. Ze mu je štiri leta, toda še vedno me terja, da ga nosim.